

den økonomiske ulighed mellem industri-landene og u-landene og fremhævet de store problemer, som u-landene kæmper med. Endvidere fremholdt u-landene vigtigheden af, at de på handelskonferencen var nået frem til en samlet holdning. U-landene fremhævede endvidere, at handel må gå hånd i hånd med bistand, idet økonomisk bistand alene, skønt velment, øger gælden til udlandet. Det fremhævedes derfor, at bistanden måtte ydes på vilkår, der var mest favorable for u-landene, og Dahomey mente, at renterne aldrig burde beløbe sig til mere end 2 pct. Til støtte for u-landenes handel anbefalede en kompen-

satorisk finansieringsordning for svigtende råvareindtægter. Adskillige lande anbefalede den foreslåede sammenlægning af det udvidede program for teknisk bistand og specialfonden, og flere henstillede, at kapitaludviklingsfonden snarest oprettedes på grundlag af frivillige bidrag.

Fra vestlig side erklærede *Canada* sig villig til at sænke toldskrankerne for eksportprodukter fra u-landene. *Danmark* kunne tilslutte sig vigtigheden af sådanne toldsænkninger og erklærede sig desuden rede til at tilslutte sig aftaler med det formål at stabilisere verdensmarkedets priser for råvarer af særlig betydning for u-landene.

V. Generalforsamlingens beslutninger.

På baggrund af forløbet af første del af den 19. generalforsamling, kan det ikke undre, at de hidtil opnåede resultater har været beskedne. Generalforsamlingen har kun truffet beslutninger med hensyn til 14 af den foreløbige dagsordens 91 punkter. Tre af disse beslutninger er omtalt ovenfor under kap. II (nedsættelse af udvalget til prøvelse af fuldmagter, valg af præsident og optagelse af nye medlemmer), medens de øvrige 11 beslutninger omtales nedenfor. Alle beslutninger blev truffet på grundlag af „no objection“-proceduren.

Inden nytår 1965 var det nødvendigt for FNs fortsatte virksomhed, at der blev taget beslutning om afholdelse af organisationens udgifter og om valg af ikke-permanente medlemmer til Sikkerhedsrådet.

1. Afholdelse af organisationens udgifter.

(Den foreløbige dagsordens punkt 68).

På plenarmødet den 30. december 1964 godkendte generalforsamlingen en erklæring fra generalsekretæren, hvorefter der mellem medlemsstaterne er enighed om — uden præjudice for deres standpunkter til budgettet for 1965 og dets enkelte poster — at bemyndige generalsekretæren til at afholde organisationens løbende udgifter i 1965 pro

rata 1964 i forventning om generalforsamlingens efterfølgende godkendelse.

Sovjetunionens repræsentant udtalte, at USSR ikke havde indsigelser mod denne midlertidige løsning, men ønskede som tidligere at opfordre til den størst mulige beskæring af de udgifter, som ikke tjener FN's, men kun en særlig gruppe stater's interesser. I overensstemmelse hermed ønskede Sovjetunionen ikke at bidrage til Kommissionen for Koreas Genforening og Genopbygning, Våbenstilstandscommissionen i Palæstina, Gaza-styrken og visse andre foranstaltninger og organer, som efter sovjetisk opfattelse var gennemført eller oprettet i strid med FN-pagten, ligesom USSR heller ikke kunne deltage i FN's „ulovligt optagne“ obligationslån.

På det afsluttende plenarmøde den 18. februar 1965 vedtoges et af generalsekretæren fremsat resolutionsudkast, hvorefter han fortsat bemyndiges til at afholde FN's udgifter i 1965 pro rata 1964, til at omflytte midler mellem forskellige udgiftsposter inden for disse rammer samt til at bevilge mindst mulige midler til visse nye aktiviteter med høj prioritet, især med hensyn til udvikling af handel og industri. De for 1964 vedtagne ordninger og bemyndigelser med hensyn til uforudsete og ekstraordinære udgifter og arbejds-kapitalfonden betragtes som fortsat